

HOSSZÚ SÉTA

Mint jó gyalogos,
hittem a talpaimnak.
Apályra-dagályra érzékeny
vádlik vittek előre.
Vastag bőrtalpakon át is
– már-már a jancsiszögek
közt – felesemtem vissza
kőnek-vasnak, csuszamos
görbületnek; jókat veszekedtünk.

De most mintha csak
iszapban lábalnék.
Sehol semmi tény, igazi,
sarkos, megkalapált, nem-
-lötyögő, jól-beleillik,
semmi guruló, darabos
egy-kettő. Csupa satöbbi,
elnagyolt, szóbeli hápogás.
Barbár, maszatolt kása,
mely még bántani is
gyöngye, gyarló, gyerekes.

... Honnan bugyog elő,
miféle rosszakaratból
ennyi hazug lágyság?
Igétlen, híg hadarás?
Szózat a káprázatos „sok”-ról,
nyakékről, sokaságról?
Arról, hogy ölni lehet.
Valaki elkiáltja:
Gyertek mind a Ligetbe!

Ott hosszú és szabad az
ének, fájdalommentesen
falhatja föl a kamásnis
az elegáns lúdtalpúakat.
Baktatok arrafelé.
Titokban szippantom be
a részeg dalokat, s el-
pancsolok maradékukkal
az örökéletű sárban.

